

NO HAY MILAGRO

En deporte es frecuente oír hablar de "milagro", –también en otras áreas o actividades–, cuando se hace referencia a las cotas alcanzadas por países de nuestro entorno y no sólo a nivel del pueblo llano, –siempre proclive a mitificar lo que no entiende y a sublimar lo ajeno–, sinó incluso en el seno de los propios ambientes técnicos.

Influídos quizás por un atávico sentimiento de inferioridad, ha cobrado carta de naturaleza entre nosotros el achacar logros, éxitos o avances a mediaciones sobrenaturales que escapan a la razón o a la experiencia humana. Por el mismo mecanismo, y en sentido contrario, los fracasos y retrocesos son atribuibles al irremediable albur de un destino no propicio o a influencias malignas de hados adversos.

Es el rendimiento incondicional ante hechos o situaciones contra las que ni se intenta luchar, por entender que están por encima de nuestras posibilidades de razonamiento y de superación.

Creo que va siendo hora de que nos demos cuenta que cimentando, sosteniendo y elevando estas cotas, se halla una infraestructura organizativa, técnica e investigadora que permite señalar, con nombres y apellidos, quiénes son los artífices de los éxitos y quiénes los responsables de los fracasos; todo ello, claro está, sobre la base de una población deportiva que sabe lo que quiere, que lucha por estar arriba y se sacrifica por ello.

El deporte, como cualquier otra actividad, exige dedicación, constancia y superación: no hay milagro que valga.

J.G.

NO HI HA MIRACLE

En esport sovint se sent parlar de "miracle" –com també en altres àrees i activitats– quan es fa referència a les fites aconseguides per països del nostre entorn, no tan sols en l'àmbit de la gent planera, sempre inclinada a mitificar allò que no entèn i a sublimar tot el que li és aliè, sinó fins i tot al si dels mateixos ambients tècnics.

Influïts, potser, per un atàvic sentiment d'inferioritat, ha assolit carta de naturalesa entre nosaltres el fet d'atribuir consecucions, èxits o avenços a mitjanceries sobrenaturals que fugen de la raó o de l'experiència humana. Pel mateix mecanisme i en sentit contrari, els fracassos i retrocessos són atribuïbles a l'atzar d'un destí no propici o a influències malignes de fades adverses.

Es el ressentiment incondicional davant fets o situacions contra les quals ni intentem lluitar perquè entenem que es troben pel damunt de les nostres possibilitats de raonament i de superació.

Crec que ha va essent hora que ens adonem que hi ha una infraestructura organitzativa, tècnica i de recerca que fonamenta, sosté i eleva aquestes fites i que ens permet d'assenyalar ambdós noms i cognoms qui són els artífex dels èxits i qui són els responsables dels fracassos. Tot plegat, és clar, sobre la base d'una població esportiva que sap el que vol, que lluita per estar a dalt de tot i per això se sacrifica.

L'esport, com qualsevol altra activitat, exigeix dedicació, constància i superació. No hi ha miracle que valgui.

J.G.

